

ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΩ

Συγγραφέας: Τζέννυ Ντάουσιμ
Εκδοτικός Οίκος: ΠΑΤΑΚΗΣ
Μετάφραση Χαρά Γιαννακοπούλου

Ένα βιβλίο νεανικής λογοτεχνίας που τολμά να μιλήσει για το θάνατο, και μάλιστα για το θάνατο μιας έφηβης, είναι οπωσδήποτε ένα επίτευγμα. Θέμα-τομπού για τους περισσότερους συγγραφείς του είδους -σε μια εποχή που προτιμά να προσπερνά το θάνατο και να βιάζεται να ξεπερνάει με τους νεκρούς της-, γίνεται εδώ κεντρικό θέμα της ιστορίας, καταλύτης μιας ευφύεστης πλοκής που καταφέρνει να κρατήσει το ενδιαφέρον του αναγνώστη αμείωτο, έστω κι αν το τέλος είναι γνωστό ήδη από τον τίτλο. Η Τέσσα είναι 16 χρονών και πάσχει από λευχαιμία. Γνωρίζοντας πως το τέλος πλησιάζει, καταρτίζει έναν κατάλογο με τις επιθυμίες που θέλει να πραγματοποιήσει πριν πεθάνει: να γνωρίσει τον έρωτα, να πάρει ναρκωτικά, να περάσει μια μέρα λέγοντας σε όλα ναι, να αγοράσει ένα βελούδινο φόρεμα, να οδηγήσει, να φτάσει στα άκρα, αλλά και να δει τους γονείς της να ξανασημειούν και το παιδί της καλύτερης της φίλης να γεννιέται. Ο τρόπος με τον οποίο η συγγραφέας καταφέρνει να αποδώσει το θέμα χωρίς ίχνος μελοδραματισμού -αν και η συγκίνηση και τα δάκρυα του αναγνώστη είναι αναπόφευκτα-, είναι αξιοθαύμαστο. Είναι ο κυνισμός και το μαύρο χιούμορ της ηρωίδας το αντίδοτο, αλλά είναι και κάτι ακόμη πιο σπουδαίο: ότι η συγγραφέας δε χαρίζεται στην ετοιμοθάνατη ηρωίδα της. Μας τη δείχνει επιθετική, άδικη, εγωίστρια (ο εγωισμός του αρρώστου) και όχι μόνο θύμα της άδικης μοίρας της. Οπότε ο αναγνώστης ανασαίνει λίγο αγαπώντας εναντίον της Τέσσης. Η τελική αγανάκτησή του βέβαια κατευθύνεται απέναντι στο πουθενά. Απέναντι στο άδικο της θανατηφόρου ασθένειας ενός νέου ανθρώπου δεν μπορείς να αντιδράσεις τίποτα. Ρίχνεις μακαριές στο ακατάδι...

Ο ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΕΓΩΤΟΣ ΤΟΥ

Συγγραφέας: Πίτερ Κάρει
Εκδοτικός Οίκος: ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ
Μετάφραση: Γιάννης Πολυκανδριώτης

Οι δειλοί είναι ανίκανοι ν' αγαπήσουν, η αγάπη είναι προνόμιο των γενναίων.

Μασάτσα Γκάντι

Το να σε φωνάζουν Τσε, να μην έχεις γνωρίσει τους γονείς σου γιατί βρίσκονται στην παρανομία λόγω της πολιτικής τους δράσης και να ζεις με την πλούσια και ιδιότροπη γιαγιά σου που σε κρατάει απομονωμένο από τον κόσμο, είναι ήδη βαρύ φορτίο για το επάχρονο αγόρι που ζει στη Νέα Υόρκη του 1972. Όμως τα πράγματα θα δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο, όταν θα εμφανιστεί στη ζωή του η ελληνικής καταγωγής Ντάιολ: μια νεαρή γυναίκα που ο Τσε νομίζει ότι είναι η μητέρα του αλλά δεν είναι. Στην πραγματικότητα έχει σταλεί από την αληθινή μητέρα του για να τον "αποδέξει" από τη χρυσή φυλακή της γιαγιάς του. Το χέρι της μοίρας θα παρέμβει και η Ντάιολ με τον Τσε θα βρεθούν στην άλλη άκρη του κόσμου, προσπαθώντας να ζήσουν σαν κυνηγημένοι παράνομοι σ' ένα κοινόβιο της Αυστραλίας...

Το δέκατο μυθιστόρημα του Αυστραλού συγγραφέα Πίτερ Κάρει, είναι ένα απολαυστικό και πανέξυπνο κείμενο, χτισμένο με υλικό τις μισές αλήθειες, τις παρεξηγήσεις και τις λάθος επιλογές στα σταυροδρόμια της ζωής. Η έννοια του "διπλού" κυριαρχεί: όλα στο βιβλίο, ονόματα, καταστάσεις, γεγονότα, χαρακτήρες, έχουν δύο μορφές και δύο ερμηνείες. Αλλά και η οπτική της αφήγησης είναι επίσης διπλή, αφού την ιστορία αφηγούνται παράλληλα οι δύο πρωταγωνιστές: το παιδί που, στερημένο από αγάπη, θέλει να πιστέψει ότι βρήκε επιτέλους την οικογένειά του και η νεαρή κοπέλα που θέλει επίσης να πιστέψει ότι υπηρετεί το καλό του αγώνα - και βρίσκεται μ' ένα παιδί στην ευθύνη της και την αστυνομία να την καταδιώκει, παλεύοντας ανάμεσα στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης και το ένστικτο της μητρότητας.